

kovému materiálu procesnímu, kogniční činnosti úřadu podrobeného.

V konkrétním případě proveden byl v řízení se stranou potřebný důkaz znalecký podáním posudku Dra T.

Žal. úřad měl pochybnosti o dostatečnosti i průkaznosti tohoto důkazu. Ale neodstranil pochybnosti ty, jak by v řádném postupu byl měl učiniti, tím, že dal provést nebo sám provedl nový důkaz znalecký v uvedeném slova smyslu, nýbrž rozhodl ihned sám, posoudil samostatně a odborně spornou otázku výdělkové způsobilosti st-činy, odvolav se prostě na posudek Dra P., který si byl o tom pro sebe vyžádal.

Nař. rozhodnutí zůstává pochybnosti o tom, jaký právní charakter žal. ministerstvo tomuto posudku Dr. P. přičítalo, zejména zda jej pojímalo za »formální důkaz znalecký«, který mohl nahraditi důkaz v I. stolici provedený, či zda na posudek ten se odvolává k dokladu svého vlastního náhledu o sporné skutkové otázce. Ale ať tomu jest tak či onak, vždycky tu jest vada v jeho postupu.

Neboť za formální důkaz znalecký posudek Dra P. již proto nemohl býti pojímán, že nebyl opatřen v řízení se stranami způsobem shora uvedeným, a jako pouhé poučení úřadu nemohl nahraditi věcně potřebný znalecký důkaz, zejména nemohl vstoupiti na místo provedeného znaleckého důkazu podaného dobrým zdáním Dra T.

Tyto vady nutily nss, aby použil předpisu § 6 svého zákona, a to tím spíše, že nař. rozhodnutí nemůže se pro svůj závěr, že při st-ice není způsobilosti výdělečné, odvolávati s úspěchem ani na posudek Dra P., poněvadž i tento posudek konstatuje, že jest st-ika k práci a k výdělku nezpůsobilá snad výše než 50%.

Č. 1456.

Řízení před nejv. správ. s.: Proti rozhodnutím nájemních úřadů, vydaným podle zák. z 8. dubna 1920 č. 275 sb. z. a n. do 30. dubna 1922, jest stížnost k nss zásadně přípustna, třebaže příslušnost nájemních úřadů od 1. května 1922 pominula.

(Nález ze dne 28. června 1922 č. 9149.)

Věc: Josef V. v P., (adv. Dr. A. Pijáček z Praby) proti nájemnímu úřadu pro Prahu VII. a VIII. v Praze (za stranu zúčastněnou adv. Dr. K. Líbal z Prahy-Karlína) stran úpravy nájemného.

Výrok: Naříkané rozhodnutí se zrušuje pro nezákonnost.

Důvody: St-l pronajal Prvnímu měšťanskému pivovaru v Praze ve svých domech č. p. — a — v Praze-VIII. hostinské místnosti za roční pachtovné 6.100 K, z čehož vypadá na nájemné z místností 2.600 K, z nábytku 1250 K a na poplatek z nájemného 160 K, mimo to pachtovné za radikovanou živnost v domě č. p. — 1200 K a náhrada za výdělek ucházející z neprovozování živnosti v domě č. p. —. Pivovar odepřel platiti zvýšenou činži, pročež žádal st-l, aby nájemní úřad upravil nájemné podle zákona.

Nař. rozhodnutím zamítl žal. úřad žádost za úpravu nájemného pro nepříslušnost, poněvadž § 8 zák. o ochraně nájemníků vztahuje se pouze na byty a nikoliv na živnostenské provozovny.

Rozhoduje o stížnosti do rozhodnutí toho podané nemohl nss předně dáti za pravdu námitce, zúčastněnou stranou vznesené, že nss není příslušným, rozhodovati o sporné věci proto, že zákon ze dne 3. dubna 1920 č. 275 sb. z. a n. pozbyl dnem 30. dubna 1922 platnosti.

Okolnost, že uvedený zákon koncem dubna 1922 pozbyl platnosti, má v důsledku, že nejsou nájemní úřady od 1. května 1922 příslušnými, aby konaly jakákoliv úřední jednání v náležitostech tímto zákonem upravených, zákon ten však nemohl ničeho měniti a neměnil na příslušnosti nssu. Rozhodnutí vydaná nájemními úřady do 30. dubna 1922 zůstávají vždy rozhodnutími správních úřadů, právní moci schopnými, a podléhají podle všeobecního předpisu § 2 zákona ze dne 22. října 1875 č. 36 ř. z. ex 1876 přezkoumání nss-em.

Odvolání na § 34 zákona ze dne 27. dubna 1922 č. 130 sb. z. a n. na tom nic nemění, poněvadž i předpis tento má na mysli toliko řízení zahájené před nájemními úřady do 30. dubna 1922; zde jde ostatně o případ, kde správní řízení bylo vydáním pravoplatného rozhodnutí ze dne 21. března 1922 ještě před 30. dubnem 1922 skončeno.

Ve věci samé uvážil nss toto:

Žal. úřad zamítl, jak ze znění nař. rozhodnutí patrně, žádost za zvýšení nájemného pro nepříslušnost, opíraje se o právní názor, že činnost nájemních úřadů, pokud jde o zvýšení nájemného, vztahuje se jedině na byty.

Avšak názor ten odporuje předpisu § 31 zákona ze dne 8. dubna 1920 č. 275 sb. z. a n., jenž v době vydání nař. rozhodnutí platil. § 31 praví, že ustanovení tohoto zákona o bytech vztahují se také na jakékoliv jiné místnosti, které jsou předmětem nájemní neb podnájemní smlouvy, tedy i na živnostenské provozovny, pokud jsou předmětem nájemní smlouvy.

Nesprávný právní názor měl pak v zápětí, že žal. úřad nepodrobil bližšímu přezkoumání obsah nájemní smlouvy mezi stranami uzavřené, zejména že se neobíral otázkou, pokud jest jeho příslušnost, na základě nájemní smlouvy o žádaném zvýšení nájemného rozhodovati, dána neb vyloučena.

Žal. úřad zejména nepřihlížel pak k tomu, že nájemní smlouva, o níž zde jde, obsahuje trojí druh závazků, totiž jednak závazek k placení činže z hostinských místností a z bytu pro hostinského neb hostinskou s inventářem, tudíž čistého nájemného v užším smyslu slova, jednak k placení pachtovného za užívání práva, provozovati radikovanou živnost hostinskou a výčepní v domě č. p. —, konečně pak závazek k placení odměny, kterou si st-1 vyhradil za povolení, aby zúčastněná strana provozovala v pronajatých místnostech domu č. p. — živnost hostinskou.

Bylo proto nař. rozhodnutí, které jest vybudováno na mylném právním názoru, zrušiti podle § 7 zák. o ss.

Č. 1457.

Vyučování: I. * Postavení strany v řízení podle zákona ze dne 27. listopadu 1905 č. 4 z. z. mor. z r. 1906, odděl. druhé, § 20, odst. 2, má